

PEUCALÇÓ

vi, 497b3ss., 196b29), de manera que també pot ser antiga la variant *pædrǫð* anotada a Canet, i fins en la terminació ho pot ser aquesta variant, per la debilitació extrema que sofreixen les intervocàliques en fi de proparoxíton (-ATICU > -atge, CUBITU > colze, doncs potser PETRULO*o / *pedrǫleu* etc.).

No sé què pensar d'un NL menor que tinc anotat de les enqs. de Conflent, Camp del *pætrǫð*, partida rural no llunyana de l'O. del poble de Conat (XXV, 86.22): pot venir de tantes bandes (per ventura d'aquesta?).

Petxí, Petxina, V. Betxí

PEUCALÇÓ

Oit *peukalsó* Carrer de *Peuc.* és un veïnat rural, dins el te. d'Oló (1934, exc. 181). És un dels casos en què *pou* PUTEUS s'ha tornat *peu* (tal com *vou / veu, crou > creu*). Cf. Carrer del *Peu-de-la-Creu* (entre el de Pontent i el del Carme a Bna.) < *pou de la Creu* (DECat. vi, 766b25-39). *Peullosà* pda. de Llagunes-Soriguera (Pall.) < *pou yusà* 'pou jussà, inferior'. Pot ser extret d'un pou calçós, pou que fa aigua calçosa, 25 calcinada.

Peu de la Creu, Peu-Llosà, V. Peucalçó

PI

I els seus derivats, llatí PINUS (DECat. vi, 510b57-515a26).

PI de Conflent, poble i municipi del Conflent, a l'alta vall de Saorra, al SO. del Canigó.

PRON. MOD.: (ə) *pí*, oït allí per Coromines (1932).

DOC. ANT.: 950: *Pino* (Alart, *Bull.Soc.Agr.Pyr.Or.* x, 82); 968: *Pinum* (Abadal, *Eixalada*, 198); 1022: *Villa Pino* (Alart, *Cart.*, 41); 1183: *Pinu* (Alart, *Priv.*, 69); 1312: *Pin en Conflent* (RLRXXIX, 63); 1337: *Pinu* (Alart, *Stils de Villefranca*, 33). Res de pre-romà en aquests noms, contra el que havia donat a entendre Aebischer en un article del *BDC* (XXIV, 122-157) en relació amb el cast. *empinar*, com mostro en el *DECH* II, 572.

Pi, llogaret del municipi de Bellver de Cerdanya, a l'esquerra del *torrent de Pi*.

PRON. MOD.: (ə) *pí*, oït a Bellver per Coromines (1931). *Doc. Ant.* 982: *Pinum*; 1010; 1034; 1040: *Pino* (Ponsich, *Top.*, 152); 1359: *Pi* (*CoDoACA* XII, 87).

Cala Pi, a la costa meridional de Mallorca, en el terme de Lluçmajor. *El Pi*, antic terme del municipi de Sant Agustí de Lluçanès i de Sora. *El Pi*, antiga

parròquia de Barcelona, entre les muralles romanes i la Rambla.

Cap del Pinar, la costa oriental de Mallorca, entre Son Cervera i Capdepera, i a la costa septentrional d'aquesta illa, a l'extrem de la *península des Pinar* que separa les badies d'Alcúdia i de Pollença. *Es Pinar*, barri residencial de la Ciutat de Mallorca. *Platja del Pinar*, al N. del Grau de Castelló. *El Pinar dels Frares*, enclavament del municipi de Xàtiva (XXXI, 153.6).

Pinares, partida del terme de Vallmoll (XLVI, 19.33). Encara que sigui tan al N. és inevitable veure-hi forma mossàrab, sigui amb -ARES conservat intacte o amb -ARIAS, segons el tractament mossàrab dialectal 15 que trobem en *Caro* i en *Carlares*.

Torre del Pinaret, antiga torre de defensa vora el Grau de Castelló. *Els Pinarets*, barri de cases del municipi de Banyeres de Mariola.

Pinató, partida, a Eslida (XXXIX, 165.16).

La Pinatosa, partida, a Mariola (XXVI, 26.18). *Pinatosa*, partida, a Fetges (XXIII, 142.8).

Pineda, municipi del Maresme, a la costa, entre el rierany dels Frares —partió amb Calella— i el turó de la Mare de Déu de Gràcia, ja dins el terme de Santa Susanna, vila il·lustrada pel gran escriptor i patriota Serra i Moret, i la poetessa i folklorista Sara Llorens de Serra etc.

PRON. MOD.: *pinéda*, oït per Coromines (1915ss.). Gentilici: *pinadēñks*.

30 DOC. ANT. 947: *Pineta* (Balari, *Oríg.* 44); 995: *Pineda* (Alsius, *Nomenc.*, 102; cf. Monsalvatje XVIII, 196); 1031: *Pineda* (*BABL* VII, 499n.); 1082: *Pineda* (*BABL* III, 481); 1178: *in c. Gerundensi, in parr. beate Marie de Pineto* (*Cart. St. Cugat* III, 271); 1185: *Pineto* (Kehr, 35 *Papsturk.*, 515); 1284: *S. M. de Pineto* (*Arx. Solsona*). Prové del col·lectiu PINETA. Entre Malgrat i Pineda s'acaben les pinedes de la costa, i abans arribaven fins a Pineda mateix: d'aquí el nom de la vila, que té el sentit de «la primera pineda que hi ha anant per la costa venint de la capital».

La Pineda, antic terme del Tarragonès, repartit entre els municipis de Vila-seca de Solcina i Tarragona.

La Pineda, barri de cases del municipi de Terrassola i Lavit.

La Pineda, gran masia del municipi de Torrelles de Foix. *Sant Miquel de Pineda*, llogaret agr. al municipi de Sant Feliu de Pallerols, a l'esquerra del riu Brugent.

PRON. MOD.: *sam mikē...dəpinéda*, oït a Sant Feliu de Pallerols per Casacuberta (c. 1920) i a Sant Iscle de Colltort per Coromines (1934).

Serra de la Pineda, al límit dels municipis de Terrassa i Vacarisses.

La Pineda de la Marina, gran urbanització del municipi de Castelldefels.

Pieda, partida, a la Vall d'Aneu (*E.T.C.* I, 149). Amb